

“Εγώ φταίω για το κατάντημα της κοινωνίας μας”

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1fWmmyY>]

Η φύση της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας είναι φύση εκτός φύσεως. Κι ενώ η φύση της εδώ κι αιώνες έχει βαπτιστεί στο στοιχείο της ελληνικής φιλοσοφίας και της θεολογίας της ορθόδοξης ανατολής, εντούτοις παραμένει αλλοτριωμένη. Τίποτε δεν θυμίζει κάτι από τη μεσότητα, τη λιτότητα, την ηθική της ελληνικής φιλοσοφίας. Και τίποτε δεν θυμίζει την ασκητική της αγάπης και του ήθους της ορθόδοξης αλήθειας. Δεν φταίει η κοινωνία. Δεν φταίει ο άλλος. Δεν φταίνει οι πολιτικοί. Δεν φταίνει οι κερδοσκόποι. Φταίω ο ίδιος για τον εαυτό μου. Φταις εσύ για τον εαυτό σου. Φταίει ο άλλος για τον δικό του εαυτό.

Αν αλλάξω για τον εαυτό μου, αλλάξει και ο άλλος, αλλάξει και ο αδιάφορος, αλλάξει και ο αμετανόητος, ο Θεός δίνει την χάρη Του και το ψηφιδωτό της κοινωνίας αλλάζει και γίνεται ψηφιδωτό που έχει τις πετρούλες του αναποδογυρισμένες με ωραία και ζωντανά χρώματα. Η σύνολη προσπάθεια εντοπίζεται στην προσωπική υπόθεση του εαυτού μου και η ευθύνη απαγκιστρώνεται από την ευθύνη των άλλων και αφορά τη δική μου ευθύνη.

Πηγή: commons.wikimedia.org

Αν δεν αλλάξω ο ίδιος, δεν θα αλλάξει τίποτε. Αν δεν δω μέσα μου, ο άλλος θα είναι η αποπροσανατολισμένη μου εικόνα. Αντιστρέφοντας τον εαυτό μου, αντιστρέφω τον άλλον σε μένα. Ειδωλοποιώ εμένα στην εικόνα του άλλου και ο άλλος καταντά υπεύθυνος για όλα. Όχι όμως εγώ ο ίδιος. Αυτό είναι τραγικό. Είναι ειρωνία. Είναι άρνηση ευθύνης και η αλήθεια είναι ότι η μεταστροφή της κοινωνίας σε ήθος σύνολης αντίληψης ως πνευματική υιοθέτηση οντολογικής μεταστοιχείωσης, περνάει μέσα από τη δική μου αλλαγή, μέσα από τη δική μου μεταμόρφωση. Επώδυνη, ψυχικά επώδυνη, όμως σωτήρια και χαρισματική.

Βλέποντας τον ελληνικό λαό αναστατωμένο και μπερδεμένο, έρχεται στο νου μου η ευαγγελική περικοπή που αναφέρει ότι ο Χριστός βλέπει «τους όχλους, εσπλαγχνίσθη δι' αυτούς, διότι ήσαν εκλελυμένοι και ερριμένοι ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα». Χαμένοι. Αναστατωμένοι. Χωρίς κάποιον να τους συμβουλεύσει. Να τους κατευθύνει. Ένας κόσμος που τα έχει χάσει και ζει στην αφασία του. Κόσμο άναρχο. Κόσμο «μονώτατο» (Γ' Βασ.) στον εαυτό του.

«Ο Θεός είναι νεκρός, Τον έχουμε σκοτώσει και είμαστε ορφανοί» όπως θα πει ο π. Φιλόθεος Φάρος. Λύπη και αλλοτρίωση. Οδύνη στην ηδονή της μοναξιάς. Και η μοναξιά αυτή γνωρίζετε πως δεν συνάδει με την αγαπητική συνύπαρξη και κοινωνία των προσώπων. Σαν να μένει ακόμη ανεκπλήρωτος ο πόθος του Χριστού.

Αυτή η ρήση του «*ίνα ὥσιν εν*» σαν να χάθηκε στο χρόνο τον εσχατολογικό μεν, αλαζόνα δε. Αν συνηθίζαμε στην ασκητική ως συνήθεια, ως στάση ζωής και ως ήθος ορθόδοξου ανθρωπισμού, όλα θα άλλαζαν, όλα θα μεταμορφώνονταν.

Όμως προτίμησα και προτιμήσαμε να «σκοτώσουμε» τον Θεό, Αφαίρεσα και αφαιρέσαμε από Εκείνον την αλήθεια της θεότητας Του. Έθαψα και θάψαμε στη λησμονιά την αναστάσιμη πραγμάτωση. Δεν είδα και δεν είδαμε τον άλλον ως πάσχοντα. Δεν εντρύφησα και δεν εντρυφήσαμε στη θεολογία της αγάπης και της θεραπείας της νόσου. Δεν φέρθηκα και δεν φερθήκαμε στον άλλον ως ιδιαίτερη, ξεχωριστή, έως και εντελώς διαφορετική εικόνα από τη δική μας φτωχή σκιά. Είδα και είδαμε το ειδικό προσωπείο του άλλου, μα όχι τη δική μας εσωτερική φτώχεια και ασχήμια.

Δεν μίλησα και δεν μιλήσαμε στον άλλον ως άνθρωποι που κατανοούμε, πάσχουμε, μα περισσότερο νιώθουμε. Σκότωσα και σκοτώσαμε τον άλλον, τον αδιάφορο, αυτόν που «δεν πάμε». Αρνήθηκα και αρνηθήκαμε εωσφορικά τη λάμψη της χοϊκής και τιποτένιας μας σκιάς. Όμως η σκιά αυτή έχασε ακόμη και την ύπαρξη της σαν αντανάκλαση. Χάθηκε που χάθηκε η εικόνα μας, χάθηκε και η σκιά μας. Και τότε έμεινα και μείναμε μόνοι. Χωρίς Θεό. Όχι γιατί ο Θεός μας εγκατέλειψε, αλλά γιατί ο ίδιος υποκριτικά και όλοι μας Τον «σκοτώσαμε», αρνηθήκαμε το έλεος Του, μισήσαμε την αγάπη Του στον συνάνθρωπο μας και μείναμε στην άσαρκη σκιά της βεβυθισμένης μας αποχαύνωσης.

Και αυτή η αποχαύνωση και αφασιακή μας απουσία έγινε εμμονή. Και η εμμονή ρίζωσε, έγινε βαθύτερη, επίμονη και επίπονη. Και δεν αρκέστηκε στον «εαυτό της», αλλά πολλαπλασιάστηκε. Και κυριεύτηκα και κυριευτήκαμε από πολλές εμμονές. Και έτσι πορώθηκα και πορωθήκαμε. Και τότε λέξεις όπως η αυτογνωσία, η αυτό – ανακάλυψη, η συνείδηση, η θέληση, έσβησαν. Κι έτσι δώσαμε χώρο στον πονηρό ο οποίος εκμεταλλευόμενος ακόμη και τον πιο μικρό και ανυποψίαστο σ' εμάς λογισμό, μας έριξε στην απογοήτευση, στην κατάθλιψη, στην αμετανοησία, στη ζωή χωρίς Χριστό, πέρα από τον Χριστό και τη ζωή της Εκκλησίας.

[Συνεχίζεται]